

Rom, den 20 februari 2021

Mina kära barn: må Jesus bevara er.

Fastan har inletts som en förberedelse för stilla veckan. Den påminner oss om de fyrtio dagar som Jesus var i öknen. I hans fasta och frestelser kan vi se att Gud är allt. Att fasta, göra bot och barmhärtighetsgärningar samt att be tar oss längre in i denna dimension.

När vi fastar, vill vi bli som Kristus i hans fattigdom: ”fastan, en form av självförnekelse, hjälper dem som tar sig an detta i sitt hjärta att återupptäcka Guds gåva. Skapade till hans avbild finner vi vår uppfyllelse i honom” (Franciskus, *Fastebudskap* 2021).

När vi gör oss fattiga handlar det inte främst om att avstå från skapade ting, utan att avvika från den ordning som dessa skapade ting har när de inte är infogade i Guds verklighet. En fattig person ser den ursprungliga godhet som finns i skapelsen och i materiella ting. Samtidigt uttrycker denna person en vilja att se dem som ”en bekännelse av Gudstro och ett tecken på att hjärtat inte är tillfredsställt med de skapade tingen utan längtar efter Skaparen” (*Samtal med Josemaría Escrivá, nr 110*).

Denna fasta kan vara ett bra tillfälle att utmana oss själva. Vi kan rannsaka vårt hjärta för att se på vilket sätt de materiella ting som vi förfogar över bidrar till att utföra det uppdrag som Gud har anförtrott oss. Då kommer vi att lättare kunna avstå från de ting som inte gör det och vandra med lättare fotsteg med Herren, som inte hade något ”ställe där han kan vila sitt huvud” (Luk 9:58). När vi är fattiga kan vi lättare se det värde som världsliga saker har som en väg till förening med honom och tjänst till andra. Vi kan lättare avstå från de saker som just nu idag inte är en del av denna väg.

Jag välsignar er med all min tillgivelse

Er fader

